

ΣΕΛΙΔΟΔΕΙΚΤΗΣ

Πρώτες εντυπώσεις και σχόλια από βιβλία που απασχολούν ή πρόκειται να απασχολήσουν την επικαιρότητα

ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η νουβέλα *Το πέπλο ή Το ανυψωμένο πέπλο*, όπως είναι ο πρωτότυπος τίτλος (*The lifted veil*) είναι ένα ιδιαίτερο έργο της μεγάλης αγγλίδας συγγραφέως Τζορτζ Έλιοτ (1819-1880), μιας ξεχωριστής προσωπικότητας, που επέλεξε να χρησιμοποιήσει το ανδρικό ψευδώνυμο για να γίνει αποδεκτό το έργο της, που τόλμησε να συνάψει δεσμό με τον παντρεμένο κριτικό λογοτεχνίας και φιλόσοφο Τζορτζ Χένρι Λιούις, αλλά και να δηλώσει ότι είναι αγνωστικίστρια σε μια εποχή δύσκολη για τη θέση της γυναίκας.

Είναι γνωστή στο ελληνικό κοινό για τα έργα της *Οι κακοτυχίες του αιδεσιμώτατου Εϊμος Μπάρτον*, *Ανταμ Μπιντ*, *Ο μύλος πάνω στον Φλος*, *Σίλιας Μάρνερ* και *Μίντλμαρτς*, στα οποία κυρίαρχη θέση έχει ο ρεαλισμός, η σκιαγράφηση των χαρακτήρων της καθώς και του κοινωνικού περιβάλλοντος μέσα στο οποίο αυτοί δρουν. Με τις περιγραφές της ζωντάνεψε την αγγλική επαρχία και επέμεινε στην ανάδειξη των κινήτρων και της συναισθηματικής κατάστασης των πρώων της, προσδίδοντας φιλοσοφικές διαστάσεις σε απόψεις και διαπιστώσεις, χαρακτηριστικά που διακρίνουν το έργο της από αυτό της Τζέιν Οστεν, με το οποίο υπάρχουν, εξάλλου, κοινά στοιχεία.

Τζορτζ Έλιοτ
ΤΟ ΠΕΠΛΟ

μετάφραση Αργυρώ Μαντόγλου,
Πατάκης 2023
Τιμή: 5 ευρώ

Η παρούσα νουβέλα (πρώτη έκδοση 1859) αποτελεί ένα ιδιαίτερο έργο της συγγραφέως, με κάποια νατουραλιστικά στοιχεία, αλλά κυρίως γκόθικ, καθώς απουσιάζουν τα ρεαλιστικά χαρακτηριστικά του μύθου, εφόσον στην πρωτοπρόσωπη αφήγηση κυρίαρχο ρόλο παίζει η υπερφυσική παρέμβαση. Ο αναξίπιστος αφηγητής, ο Λάτιμερ, ξεκινάει την αφήγησή του γνωρίζοντας ότι σύντομα πρόκειται να παθαίνει, καθώς υποφέρει από *angina pectoris*, αλλά επίσης ξέρει πότε θα συμβεί αυτό, όπως και κάθε τι που θα συμβεί τις τελευταίες του στιγμές. Ενδιαφέρον έχει στην αφήγηση από τη μια το γεγονός ότι παραπλανάται μερικές φορές ο αναγνώστης από όσα διαβάσει καθώς ο ίδιος ο αφηγητής αμφιβάλλει για την αυθεντικότητα όσων σκέφτεται ή φαντάζεται, και από την άλλη η διαπίστωση

ότι η ιστορία τελειώνει στο σημείο από το οποίο είχε αρχίσει.

Η ικανότητα του αφηγητή να προβλέπει το μέλλον και να διεισδύει στη σκέψη των άλλων είναι δώρο αλλά και κατάρα εφόσον του προξενεί πόνο και αγωνία. Ωστόσο, αυτή η «δύναμη» δεν τον προστατεύει από το «κακό» που προέρχεται από τον άλλον, από το πιο κοντινό του άτομο. Ζητεί την παρέμβαση ενός φίλου του γιατρού, ο οποίος μέσω της μετάγγισης αίματος θα «αναστήσει», για λίγες στιγμές, τη νεκρή υπερέτρια που θα προλάβει ωστόσο να του δώσει την πληροφορία που έχει σχέση με το τέλος του. Συμβολίζει άραγε η καταφυγή στη συνδρομή της επιστήμης την επιθυμία του ατόμου να κατανοήσει το μυστήριο της ζωής, να κατακτήσει την αθανασία; Πιθανόν, μολονότι οι όποιες προσδοκίες διαψεύδονται από το αποτέλεσμα. Πάντως, ακόμα και όταν μερικός «ανασκώνεται το πέπλο», δεν έρχονται όλα τα χαρακτηριστικά της ζωής στο φως, το άτομο αδυνατεί να αποκτήσει την απόλυτη γνώση για όσα τον περιβάλλουν. Μήπως η γυναίκα του αφηγητή με την οποία τον χωρίζει το «αδιαπέραστο πέπλο», όμως, συμβολίζει αυτό το μυστήριο της ζωής, που είναι καλύτερα να μην αποκαλύπτεται; Μένει στον αναγνώστη να δώσει τις δικές του απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα.

Οι ατμοσφαιρικές περιγραφές καθώς και οι συναισθηματικές μεταπτώσεις του αφηγητή επιτείνουν ακόμα πιο πολύ το άγνωστο όχι μόνο των εσωτερικών τοπίων αλλά και της φύσης, ενώ ο τίτλος της νουβέλας φέρνει στον νου το σονέτο του Σέλει «Lift not the painted veil».

Η μεταφορά στη γλώσσα μας έγινε με γνώση και ευαισθησία. Θα άξιζε, ωστόσο, να παρατεθούν και οι στίχοι που χρησιμοποιήθηκαν ως μόντο στη δεύτερη έκδοση (του 1874) της νουβέλας από την ίδια τη συγγραφέα.